

Věstník

občasník junáckého střediska Moravská Třebová

S lítostí oznamujeme,
v sobotu 26. srpna 1995
navždy opustila naše řady
sestra
Eliška Pivcová
ve věku 73 let.

Tento Věstník začíná velmi smutnou zprávou. Opustila nás naše nejstarší sestra - Eliška Pivcová. Byla skautkou od sedmi let a raná léta skautování prožila v Kolíně. Zde se také poznala s bratrem Jožkou, aby jejich krásný vztah vydržel déle než půl století a přerostl až ve svazek manželský. Osud je po mnoha životních peripetiích zavál až do Moravské Třebové, kde společně stáli u zrodu našeho střediska. Mladší sestry a bratři si sestru Elišku budou nejspíše pamatovat z návštěv Kvíčalky, kde, dokud jí to zdravotní stav dovozoval, obývala v čase letního tábora s Jožkou Poustevnu. Na její poslední cestě doprovodí sestru Elišku nejbližší rodinní příslušníci do Kolína, kde bude její popel v tichosti rozprášen v místech, které pro ni i Jožku tolik znamenaly... Všichni, kdo jsme ji znali, věnujme Elišce tichou vzpomínku.

Kvíčalka 1995

Hodnocení tábora musím začít brigádami. Podle mne jich bylo málo a chodilo hodně malých dětí. Je velmi těžké všechny malé zaměstnat, zvláště, když jsou bez vedoucího. Celkem slušnou účast měli Sokoli, ale ti si zase pokazili reputaci při likvidaci po Bratislavě.

Moje představa je asi taková, že dorost ve věku 14 - 20 vymýšlí a realizuje jedno zlepšení za druhým a já je brzdim: "Proboha, už nic nedělejte, jděte si na chatu taky jednou odpočinout." Je pravda, že co se týká práce, nebudu asi spokojený nikdy, protože mám obavy, aby nám Kvíčalka nespadała jednou na hlavu. Udržet všechny stavby dá dost práce a tím pádem jsme tak trochu "otroci Kvíčalky". Daleko jednodušší je jet někam jinam a celou dobu hrát hry a zkoumat okolí. Vlastně po čtrnácti dnech je tábor tak nějak připraven a to už jedeme domů. Možná by stálo za to se vrátit k táborům třítydenním. I tato varianta má svoje nevýhody. Jednou z nich je dovolená pro vedoucí, já mám ještě obavu z ponorkové nemoci. Někdy nám stačí k tomu, abychom si vzájemně lezli na nervy i čtrnáct dní. Některé problémy se vyhrocojí naprosto zbytečně. Určitě by šlo tu samou věc říct jinak, aby účel byl stejný a přitom se nikdo na nikoho nemusel naštvat. To se ale každý z nás musí trochu zapřít. Podle sebe vím, že to pokaždé nejde, ale měli bychom se o to alespoň pokusit.

Hodnotit program tábora nechám někoho jiného. Tady mám trochu černý puntík. Skoro polovinu tábora jsem dělal na verandě, takže jsem se dění tábora neúčastnil. Něco si ale neodpustím. A totiž otázku "jak fungoval družinový program?" Obávám se, že moc dobře ne. A co ten věčný problém družiny, nebo smíšené oddíly? Tohle musíme vyřešit dávno před táborem a zabráníme tak různým problémům. Letos jsme měli hodně nováčků. Neposunujeme příliš věkovou

hranici? Další bod k zamyšlení - první lásky. Já vím, že to k táboru patří a že je to normální, ale proč se děti musí dívat na různá sousoší a propletence? Chtělo by to více rozumu. Je mi jasné, že se těžko mluví o rozumu někomu děsně zamilovanému, ale některé emoce je třeba více ovládat.

Jaký ten letošní tábor vlastně byl? Určitě bylo hodně věcí dobrých, sem tam se něco nepovedlo, a teď záleží jenom na nás, jestli ty chybičky odstraníme, nebo se budou příště opakovat. Zeptal bych se dětí, co se jim líbilo a co ne. Je logické, že se každému líbilo a nelíbilo něco jiného, nicméně taková malá anketka by neměla nic pokazit.

Na závěr chci poděkovat všem, co se podíleli na likvidaci tábora. Trošku mne mrzí ta slabá účast. Nechce se mi věřit, že jste byli všichni na dovolené s rodiči. Komu se jen nechtělo, ať se stydí.

Darzi

Na slovíčko s vedoucím střediska...

Tak jsem byl letos rozhodnutý napsat obsáhlý článek o letošních táborech. Když už jsem měl nějakou představu jak vše pěkně od srdce napíšu, dorazila ke mně Darzinka, že si chce na střediskovém počítači napsat svůj příspěvek do Žihadla a Darziho článek do Věstníku. K mé smůle jsem si vše přečetl a nestačil jsem se divit - že by telepatie? Vše co jsem chtěl dát na papír je napsáno - sice někým jiným, ale je. Takže Vážení rádcové, rádkyně, pokud jste už vše četli, zamyslete se nad smyslem těchto článků a raději si je přečtete ještě nejméně jednou a pozorně!!! Pokud jste je nečetli, neváhejte a čtete (a ještě něco, pokud zjistíte, že tyto články nečetli Vaši kamarádi dejte jim to povinně přečíst).

Něco si však na závěr neodpustím, letos jsem viděl hodně letních skautských táborů. Byly různé, ale na naše děvčata

č. 43

Prázdninové číslo.

Uzávěrka: 30. 8. 1995

Vydává: SR jun. střediska Mor. Třebová

Šéfredaktor a grafická úprava: Jessie

Sponzoruje: DIATEX Mor. Třebová

jsem hrdý, že se v Telecím dokázaly o sebe postarat, a klukům dokázaly, že mají navrch! Co vy na to chlupci, necháte ze zahanbit a "nevytáhnete paty" za hranice Kvičalky? Dokažte sami sobě, že nejste bábovky a umíte se o sebe postarat i jinde než v "pohodlí" Kvičalky. Já jsem zažil tábory i jinde, a dodnes mám na co vzpomínat. Pokud vidíte problém v hledání tábořišť, jsem ochotný vzít auto a ukázat Vám mnoho pěkných míst k táboření.

DEMI

Dne 1. září 1995 se koná na BARÁKU v 18,00 hodin **středisková rada**. Všichni oddíloví vedoucí zajistí účast všech rádců a rádkyň.

Program:

1. Rozdělení a zajištění oddílů
2. Hodnocení táborů 1995
3. Brigády (Zámek, Barák, Kvičalka)
4. Různé ...

Účast všech je nutná !!!

Fotografie

z letošní Kvičalky jsou k vidění ve výloze potravin "U Rozbořilů" naproti Slávii. Až bude vývěska zrušena, budou kolovat po družinách a budete mít možnost si je objednat.

Jessie

Ohlédnutí za Kvičalkou '95

Vše podstatné o letošní Kvičalce jste si již přečetli v předchozích příspěvcích, lecos také trefně vystihla Darzinka v Žihadle. Takže se omezím na fakta...

■ tábora se zúčastnilo 21 mladších dětí, 23 starších dětí, 12 rádců a 2 rádkyň, průběžně 11 vedoucích. Šéfoval Darzi za pomoci svých věrných.

■ na táboře pracovalo šest namixovaných družin - 3 starší a 3 mladší

■ starší družiny hrály celotáborovou hru "Výprava za poklady Tupak Inky". Autory byli bři. Kolářovi a spol. (lze říci, že ač prvotina, tak celkem podařená). Zvítězila žlutá družina (rádci Aleš a - David). Mladší družiny hrály (prakticky nepřetržitě) hru "O Křemílkovi a Vocho-můrkovi" (autor Eva Kubínová a Sokolíci). Oba hlavní hrdiny, zlími jazyky přezdívané "Křemeček a Vochmelka", představovaly Hanka a Evka. Za chaloupku z mechu a kapradí posloužila Jožkova Poustevna. Ve hře zvítězila červená družina (rádce Prcek).

■ celotáborové bodování vyhráli červení (ml.) a žlutí (st.).

■ bodování jednotlivců vyhrál Michal Hynšt před Honzou Matouškem a Táňou Novotná před Ivonou Hynštovou.

■ nejlepšími stany byli vyhodnoceni: Pavel Hrdina a Mírek Vojtek, Kateřina Csillagová a Táňa Novotná

■ Kvičalovským pákačem '95 se stala Veronika Mazalová, která ve finále přetlačila Honzu Matouška.

■ Tři orlí pera ulovili: Táňa Novotná, Martin Dlábek, Pavel Kolář a David Burian.

■ nejlepší v azimutovém závodě byla hlídka ve složení: Csillagová, Hynšt, Maixner a Pliska.

■ největší stavbou na táboře byla stavba verandy u chaty. Je perfektní, a přitom se programu na táboře nijak zvlášť nedotkla. Zlatí oldieci!

■ novinkou na Kvičalce je koš na košíkovou na velkém hřišti. Největší podíl na jeho stavbě (jakož i na jiných bulhářádách) má firma Ne&Gr.

■ nad očekávání snadno a rychle byl vztýčen nový stožár. Byla použita nová vysoce účinná metoda "uchop a postav".

■ vyhledávanou atrakcí se stala skákačí hra "pago-pago" (Aládin a spol.)

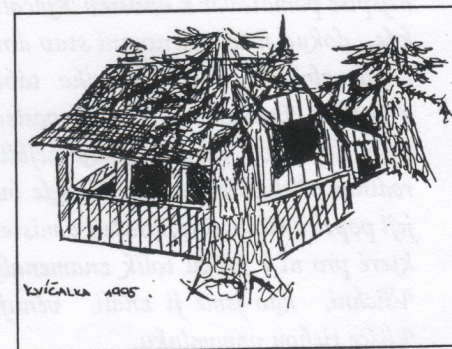
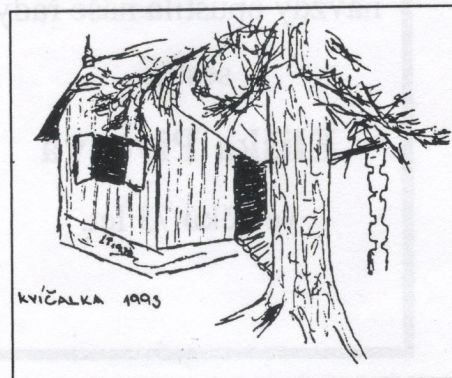
■ po delší době nás to na táboře opět vydatně zalévalo, zejména první týden (Bahňák vrchem přes hráz apod.). Dva dny propršely vkuse.

■ po delší době byl zaregistrován táborák bez reklamy! Poslední táborák měl experimentální, dosud nevídaný, tvar.

■ volba Miss kšončila fiaskem, když všechny kandidátky v hodině H prchly...

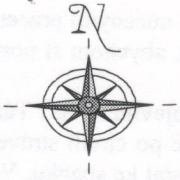
■ i když jsme se neměli špatně, skončil tábor finančním schodkem

■ i když tábor trval 14 dní, nesežrali jsme se navzájem (skoro). A to je hlavní !

Seriál "Proměny chaty na Kvičalce" nakreslila Darzinka. Patří k Žihadlu, kam se mi už nevešel.

Jessie

Žihadlo č. 9B

30. 8. 1995, příloha Věstníku č. 43

V posledním předprázdninovém Žihadle č. 9 nedopatřením nebyla otištěna část textu. Čtenářům i redaktorkám se omlouvám a chybějící text uveřejňuji formou této speciální přílohy "9B".

Jessie

Svojsíkův závod - II. kolo

Dobruška

Když Sokoláci přijeli z Dobrušky a vyprávěli nám o celém dění, rozhodli jsme, že ani v takovém plátku jako je Žihadlo nesmí chybět o této akci zmínka. Ale aby to nebylo tak jednotvárné a nezáživné, požádali jsme samotného aktéra Johanna, aby nám závod trochu přiblížil. A kdybyste viděli, co nás to stálo přemlouvání, podlízání, slibování, ale co my si vezmeme do hlavy, to se musí stát. A taky se stalo. Výsledek můžete posoudit sami.

Po úspěšném absolvování okresního kola Svojsíkova závodu v Brněnci, jsme byli donuceni k absolvování kola dalšího, a to krajského kola v Dobrušce.

Srazili jsme se na baráku, odkud jsme se vydali na cestu ve složení hlídky: já, Prcek, Milan, Rybíz, Čoch, a Michal Hynšt (jako šestý člen hlídky). Rozdělili jsme se do startovních automobilů a vydali jsme se na cestu. Doprovodné osoby, řidiči a naši andělé strážní byli František Slánský a Jarda Komárek.

Cesta ubíhala rychle, protože na to František šlápnul a Jára se nás jen tak tak držel.

Do Dobrušky jsme přijeli asi tak v 18 hodin středoevropského času. Po úmorném hledání jsme nakonec hledaný objekt našli. Byla to velice stará, již opotřebovaná Sokolovna. Hned před vchodem stála stará garda, samý činovník.

Po potřesu rukou a pozdravech jsme byli uvedeni do obývací haly (jen mimochodem - na zemi stála jednocentimetrová vrstva prachu). Byla to veliká tělocvična s jedním košem a dvěma sítěmi na blíže neidentifikovatelnou hru. Ihned jsme si uložili věci do předem pečlivě vybraného koutu místnosti. A rozešli jsme se na obhlídku okolí.

Přijeli jsme dost brzy, a tak naše toulky skončili až u domečku, kde žil F. L. Věk - Hek. Na náměstí byla menší kašna s velikou koulí, která se točila tlakem vytékající vody, opravdu zajímavé. Až se nachýlil čas, vrátili jsme se na naše ubikace. Po našem návratu byl velký nástup. Po nástupu byl nástup na táborák. Po slavnostním příchodu k táboráku jsme si nikam neposedali, ale zůstali jsme stát. Oheň byl slavnostně zapálen s plno řečmi. Všichni jsme se velice divili, že táborák ještě stojí, protože neměl udělané záseky, a tak se klátil při každém fouknutí větru. ohně. Přikládal polena ze spodu. No toto by se asi Járovi nestalo.

Zazpívali jsme písně, vyslechli a zhlédli jsme scénky. A šlo se spát. No někteří šli, ale my ne. Zalehli jsme a naše pokusy usnou se za chvíli rozplynuly. Někteří usnuli brzy, ale naši bratři z Chlumce nad Cidlinou a ze Semil nemohli usnout. Chlumáci se začali ohřívat kolem jedné svíčky. No nevím, jestli jim v ten večer bylo dobře, ale pokud ve dřevěné tělocvičně rozdělávají ohýnek jenom tak, no to se mi tedy nezdá moc rozumné.

No noc jsme přežili v pokoji, někteří z nás, nechci jmenovat, např. takový Rybíz, si ulevoval při spánku chrápáním, no bylo to úmorné.

Ráno jsme urobili všechny náležitosti, snědli jsme tu odporně sladkou snídani. Následoval veliký slavnostní nástup se vztyčením vlajky, rozlosováním startovních čísel, a čekáním na junáckou hudbu z Hradce Králové. Hudba přijela, všichni jsme se seřadili a vypochoďovali jsme na nástupišť. Byli jsme ze všech stran okupováni a natáčeni kamerami. No hrůza. Vyslechli jsme hymnu a zarazilo mě chování některých bratrů ze Semil, kteří se nechovali tak, jak měli.

Po nástupu byl odjezd prvních hlídek na start. Byly to hlídky 99, 100, 1 - 6. My jsme přišli na řadu až za hodinu. Na start závodu nás odvezl autobus, který byl pro nás připraven. Na startu jsme procvičovali nástupy a hlášení. Na první kontrole byl bratr, který tuto pořadovku velice preferoval. No, ale už jsme přišli na řadu, pomalu jsme se seřadili, já jsem zavelel a vydali jsme se na trasu závodu.

Pořadovka a první kontrola proběhla bez závad, ale bohužel scházeli nám nože a známky v krabičkách KPZ. No vzešli z toho dva trestné body. Dále jsme běželi tam, kam běželi i ostatní, ale po chvíli běhu jsme zjistili, že běžíme špatně. Vrátili jsme se na správnou kontrolu, ale tam jsme se setkali s nepochopením, s naším důvtipem. Byla to přidaná soutěž a my jsme se dovtipili toho, že jsme dřevo polili smůlou, aby to lépe hořelo. No hořelo to velice dobře, Prcek zapálil oheň na jednu sirku, ale nesetkali jsme se s pochopením jiné sestry, která byla velice rozlobena nad tímto naším počínáním. No obešla se tato kontrola bez ztráty bodu, ale bylo to o fous.

Dále jsme běželi a doběhli jsme až do cíle. Mezitím jsme samozřejmě splnili plno dalších úkolů, které po nás požadovali naši a cizí rozhodčí. V cíli nebyl ani čaj a tak jsme se vydali hned na autobus. Někteří z nás se vydali sami a někteří, asi většina, zůstala tam, a čekala.

Na oběd nám už nic nezbylo, a proto jsme dostali jen teplý párek s houskou. No ale šlo to.

Pak přišel ten okamžik vyhlášení vítězů. Rybíz odpočítával každé místo od 12 do 3. místa, které jsme taky obsadili. No myslím, že to stálo za to.

Při předání diplomů a cen jsme omylem dostali místo bronzových medailí zlaté. Omyl jsme samozřejmě ihned opravili. Tím vlastně končí náš pobyt v Dobrušce. Odjeli jsme hned po vyhlášení vítězů.

Johann

Poděkování

Dne 27.5.1995 se uskutečnila dobrovolná akce, která byla zaměřena na úklidové práce na místní Lidové hvězdárně a jejím okolí. Lidová hvězdárna v Mor. Třebové, která se nachází na kopci zvaném Hamperk, byla vybudována svépomocí lidmi, pro které byla astronomie velkým koníčkem. Jejich snahou bylo přiblížit občanům města tento obor a rozšiřovat vědomosti o dění za hranicemi našeho světa.

V posledních letech byla hvězdárna opuštěna a stávala se terčem různých vandalských útoků, při kterých tento objekt utrpěl nemálo škod. Chtěli bychom tímto poděkovat členům **Junáku** ze střediska v Mor. Třebové za jejich pomoc při obnově budovy a úklidu okolí, aby mohla sloužit ke svému účelu.

Astronomický klub
při DM Mor. Třebová

V Mor. Třebové
dne 3.6.1995

Celá tato "taškařice" začala 27.5.1995 v ranních hodinách. A kdo všechno měl tu odvahu a na hvězdárnu přišel? V čele všeho Maurenc, TWO WITCHES, několik Ještěrek, Jitřenek, Pomněnek, starší, rádci a abych nezapomněla sestry Boleslavovy. Počasí se vydařilo, a tak nám slunce celý den bilo do zad a obličej. Umýt, vydrhnout a uklidit celý vnitřek budovy, uklidit spodní otevřenou místnost, natřít okenice a blízkou kůlnu, natřít střechu, vykopat odpadovku, zhotovit ohniště a mnohé drobné práce, tak tím se zabývaly naše křehké ruce. V odpoledních hodinách přišli Sokoláci s dětmi, kteří byli na společném výletě. Společně jsme všichni hráli hry všeho druhu a rázu, a všichni jsme se společně dobře bavili, dokud se neozvala velká pronikavá rána, celá obloha se zatáhla a skoro všichni to vzali úprkem domů. A tak tedy skončil jeden den strávený na hvězdárně.

Zranění: Darzinka si málem zlámala obě nohy, když spadla do "velké mamutí odpadovky". Vždyť do hloubky dosahovala až 50 m.

Hanka

Protože některé slabší povahy to nevydržely, denně mne zastavují na ulici, zvoní u dveří, telefonují domů i do redakce a ani fax nemá chvilku klidu, rozhodla jsem se usnadnit situaci sobě i jim a tak je tu referát na téma

HVĚZDÁRNA II.

Ano, už podruhé se objevují M.T. skauti na hvězdárně. Dnes už ne s cílem zvelebovat toto prostředí, jako spíš uniknout od reality všedního dne a od rodičů.

Kdo? Za Ještěrky: Žabka, Verča, Kát'a, za Veverky Madla s Darzinou, a roverů tu bylo nejvíce - Vít'a, Vladan, Davy, Martin D., Jirka Hrdina a samozřejmě Maurenc a "správce" hvězdárny Petr.

Účast byla očekávána původně podstatně vyšší, avšak Sokoláci odjeli na Svojsíkáč, Evka s Hankou trávily víkend s Muchomůrkami, Veverky startovaly na různých atletických závodech po půlce republiky a zbytek se vymluvil na učení. (Ovšem s takovými jsme po celou dobu našeho pobytu na Hamperku udržovali spojení).

A včil něco o průběhu celé akce. Kolem šesté hodiny - s příchodem obou Veverek - se teprve všechno a všichni dali do pohybu. Ragby s tenisákem, vzájemné ostřelování se ufonem, zpěv při kytaře přerušila až Maurenc, která po nás už zase cosi chtěla. Takže se zařatými zuby odešli chlapi plevčit schody, dívky naopak s písničkou na rtech jaly se zlikvidovat hromadu dřeva a založit oheň.

A následuje zábava ne nepodobné té před nucenými pracemi. Jen s tím rozdílem, že si Maurenc zmanula, abychom si postavili přístřešek pro nocleh pod širým nebem.

Přijíždí Eliška, odchází Jirka s Kát'ou, objevila se tu i Táňa. Po nějaké té hodině zábavy a zpěvu u ohně po chvíli strávené přímo v budově hvězdárny, se začínáme chystat ke spánku. Většina - Verča, Žabka, Martin a Vít'a, Maurenc s Petrem hodlá spát vevnitř, jiní odvážní jedinci - Madla, Vladan, Davy a Darzina - odchází (ač si je děšť, ač si je mráz) do zbudovaného přístřešku.

Usínali jsme ukolébáni sérií nevysvětlitelných, podivně dutých úderů něčeho do čehosi (co to bylo nevíme, ale Maurenc si myslí, že někdo kácel strom - bylo asi půl druhý) a výkřiky jakéhoto dravce (původně jsme se domnívali, že se jedná o výkřiky smrtelné, avšak když ani po půlhodině nepřestávaly, dospěli jsme k závěru, že pravděpodobně smrtelné nebyly).

Co se dělo vevnitř nevíme, pouze jednou jsme slyšeli, jak Maurenc připomíná nocležníkům ve vedlejší místnosti, že objímat se není dovoleno. Ráno nás vzbudilo kuňkání ptáčků a znounavrácení se Ještěrky Kát'i, což se ovšem netýká ospalců zevnitř. A tak o půl jedenácté, hned jak vstali, začali všichni uklízet a zahlazovat stopy, pak už jen závěrečné foto a

Ahóóój (snad o prázdninách)

Malíkov

Je 19. května a uskutečňuje se další akce skupinky zdatných chlapíků, jako je Karel R., Jirka S., Lad'a W. ml., Lad'a W. st., Ivoš, Darzi, Lad'a Kozelek.

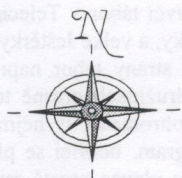
A kde že pracovali tentokrát? V nedaleké víscce zvané Malíkov zvelebují rodinné sídlo Rozbořilů.

Sundávají starý nátěr, naopak vytvářejí nový a domeček je k nepoznání. Malovali a natírali by snad celý víkend, nebýt sobotní návštěvy manželek a dětí. A tak krátce po poledni bylo možno vidět hrát vážené otce rodin na schovávanou. Ačkoli práce nebylo zrovna málo, dobrá nálada se nevytrácí ještě dlouho po půlnoci. Veselí přibývá, zásoby se vūchhledně tenčí a přestože jsou všichni pracovně více než vytíženi, přicházejí spousty dobrých námětů na další "brigády". (Z neověřených zdrojů jsme zaslechli něco o výstavbě druhé verandy na Kvíčalce během letošního tábora, navíc br. Demi tiše doufá, že to budou právě oni, kdo mu vymalují byt...) Tak ať už to dopadne jakkoli, držíme jim palce a doufáme, že z další akce přineseme reportáž.

Two Witches H + L

PS: Možná jste si všimli, že v Žihadlech je spousta obrázků. Většina těchto děl pochází ze soukromé dílničky br. Vladana, takže mu děkujeme a věříme, že tento pramen krásných obrázků nevyschne.

Žihadlo č. 10

30. 8. 1995, příloha Věstníku č. 43

Telecí

mýma očima bezprostředně po táboře

Hanka: Bylo nebylo, v sobotu 15.7.95 ráno se na autobusové nádraží přiběhalo (v některých případech doslova přiklusalo) 21 dětí, 9 rádkyň, 6 vedoucích a tři sirotci (v případech dvou sirotek - babičky).

Začátek tábora proběhl zdárně. Když se Maurenc a Eva Ved-mochovic za městem v autobusu jaly počítat znovu své svěřěnce, dopočítati se nemohly. Pravda, dívka byla všechna (to klo-bouk dolů), však čaru přes rozpočet jim udělala Kikina s Išunou, jež nás svou přítomností v autobuse nepoctily. Před odjezdem byly totiž vyslány do obchodu hračkářského umělý talíř jménem UFO.

Avšak, jak to v pohádkách bývá, vše dobře dopadlo a my se s našimi drahými sestrami shledali na kopci zvaném Hřebeč. Čtrnáct dnů po této události jsme jeli přes toto místo znovu, ale tentokrát zpátky - domů.

Co se během těch dnů stalo, je těžké popsat, ale to ani nechci. Mým záměrem je přiblížit vám své dojmy. Tak třeba hned ten první. Ač jsme měli "objednáno" patnáct montáček, stálo jich zde jenom deset. Další čtyři jsme si museli postavit, ten pátý ani neměli. Latriny byly dobré. Byly odděleny přepážkami a zepředu zakryty celtou (prkýnka děsně řezala). Narozdíl od Kvíčalky byla dole v hájence koupelna s teplou vodou, takže se děti každý třetí den koupaly. A co se týče okolí, bylo tam krásně, no prostě Vysočina. Počasí bylo dobré, až na pár "mírných" přeháněk. Těch jsme si užily my rádkyně v tee-pee až dost!!! Ale k něčemu to bylo pro nás bylo dobré - naučily jsme se úžasně rychle balit kufry.

A celkový dojem, který jsem si přivezla z tábora? Bylo to fajn, dokonce se mi i zastesklo, ale přece jenom tomu něco a někdo chybí. Kvíčalka a lidé kolem ní na takovém táboře chybí.

Lenka: Celou cestu jsem si říkala, že to třeba nebude tak hrozný a že když se tam vedoucím tak líbilo, bude to něco tak skvělého jako Kvíčalka.

Vylézám z auta a - ŠOK. Okamžitě mi tuhne úsměv na rtech, koutky úst poklesly, pud sebezáchovy mi velí čelem vzad a okamžitě pryč.

Na louce velké asi jako tři náměstíčka dohromady se tyčí obrovská budova = hájenka, souběžně s jedním koncem pole deset stanů (prý to jsou montáčky - ha ha), a to co přímo bije do očí je tee-pee, jež vypadá jako ušité z prostěradel. Marně hledám kuchyň, a tak když mi ukazují na čtyřech kůlech napnutou plachtu, pod ní jeden stůl a chatně vyhlížející kamna (celková velikost celého tohoto prostoru je asi 3x2 metry), nevěřím, že se v TOM-HELE dá vařit. (Dalo).

Během zabydlování jsem se zvolna smířovala s faktem, že důvodem důvodem, proč jsme tady a proč se tu vedoucím tak líbí, je skutečnost, že je to tu po všech stránkách naprosto nepodobné Kvíčalce.

Ač bych to do sebe nikdy neřekla, nakonec se mi to všechno začíná líbit. Ne, s Kvíčalkou se do samozřejmě srovnávat nedá, ale je tu krásná příroda a spousta zvířátek.

První týden uběhl strašně rychle a k všeobecné spokojenosti. Jenže pak... Začala se na nás projevovat únava, práce žádná, což znamená, že bodíky do CTB nejsou, což děti nepodněcuje k nějaké aktivitě. I na hry a z her chodí nějak míň nadšené než my před pár lety. Čím to? Jsou snad hry příliš ohrané či dětinské, anebo snad dětem jenom chybí motivace? Bingo! Nemám však na mysli motivací legendou a bodováním CTH. Mluvíme o motivaci, která zabírá celkem spolehlivě vždy a všude a probouzí - a to nejen v dětech - touhu předvést se v co nejlepším světle. Chlapci, no jasně! Mám dojem, že kdyby tam byli, dopadlo by všechno jinak.

Konečné hodnocení: dobrá zkušenost jak pro děti, tak pro vedoucí a rádce. A všichni jsme si uvědomili (ne že bychom to dříve nevěděli), že máme v Kvíčalce jedno z nejhezčích tábořišť široko daleko a tudíž nevidím jediný důvod, proč jezdit někam jinam. Ano, na tři dny nebo na týden v rámci oddílu, klidně, ale tábor bychom měli prožívat na své skautské základně. Třeba jenom proto, že po ránu má daleko větší kouzlo táborová trubka drnčící to svoje "Vstávej, vstávej..." než vyzvánějící telefon.

Jistě si pamatujete na tolikrát vzpomínanou akci oldskautů, která vyšla v Žihadle pod názvem "Demi staví koupelku". Tehdy jsme si stě-žovaly na odpor těchto pánů k médiím. Avšak dnes, kdy probíhá akce

OLDÍCI NA TERASE

to rozhodně říct nemůžeme. "Chlapci" - jak si mezi sebou také říkají - se na nás velice těšili, v naší přítomnosti se neustále usmívali, ochotni poskytnout nám odpovědi na všechny otázky. Pravda, když jsme hodnou chvíli nedělali nic jiného, než tiše naslouchali, jejich zájem opadl a my jsme mohli nerušeně pokračovat ve své práci. Ne dlouho.

Nejdřív mne jen naučili fotografovat, pak rychle přešli na další a další úkoly (přines tohle, podej tamto, přidrž to tady, skoč tam....).

Ač se sem tam strhla malá výměna názorů, všichni se v naší přítomnosti krotili, sprostá slova pronášeli pouze šeptem a to ještě tak, aby-chom nic nezachytili. (Varování typu: "Pozor, všechno, co řeknete, může být proti vám" nebo "Je tu ucho!" nebyla výjimkou. A poznámky: "Ti novináři se vetřou všude" či "co je, ty jedno Bodadlo!" taktéž ne.

První zárodky týmu se počaly scházet už ve středu. Jejich pracovní oděvy byly různé. Například Riki se nemohl ukázat bez svého slamáčku, Vojta stavěl na obdiv své urostlé tělo v přiléhavých elastácích, Darzi taktéž objevil v elastácích, avšak narozdíl od Vojty přes ně raději nechal splývat tričko. A ostatní - image neimage - přišli v montérkách a povětšinou nahoře bez.

Práce byly ovšem zaměřeny spíše na dodělání dveří a připevnění oken k verandě, a tak když jsme ve čtvrtek přijeli na inspekci, po terase ni stopy. Jediné, co v dopoledních hodinách nasvědčovalo tomu, že se tu bude něco dít, byl velký nepořádek a cedule připevněná na chatě (viz obrázek na druhé straně).

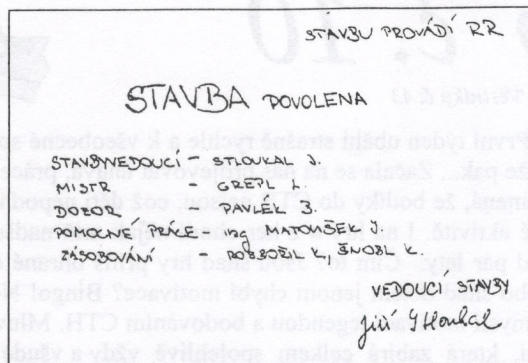
Objektivně musím přiznat, že když jsme večer odjížděli, byly nějaké základy již nahrubovány.

Sobota po 16. hodině: Podlaha komplet hotová, pracuje se na střeše. Jde to rychle.

Neděle po 15. hodině: Terasa prodělává právě závěrečnou fázi stavby. Konkrétně dvojice rádců řeže prkýnka, Darzi je opracovává pomocí a Jára Komárek spolu s Jirkou Stloukalem jimi obijejí terasu. HOTOVO!!! Tedy zdánlivě.

Ve středu ještě Darzi a spol.stůl a dvě lavice, Jára dostává za úkol sehnat několik plechovek přijatelné barvy, takže všichni prázdninovní

návštěvníci Kvíčalky mají možnost přiložit ruku k dílu a natírat a natírat.

Výsledkem je nádherná terasa (skoro větší než samotná chata). Těch, co se podíleli na jejím postavení bylo opravdu mnoho a i když je teď nevypíší všechny, každému a "oldíkům" především patří obrovský dík.

Účast: Míra Kolář, Jirka Stloukal, Lad'a Weissar st., Lad'a Weissar ml., Ivoš Weissar, Darzi, Jessie, Jára Komárek, Karel Rozbořil, Vojta, Demi, Břeťa, Riki, Haninka (obstarala malůvky na stěně), David Buri-an a tak dále.

Darzinka

PS: Jestli se někomu zdá, že ty trámy vyčnívající z podlahy terasy trochu kazí celkový dojem, měla bych dodat, že to není nedodělaná práce, nýbrž předzvěst dalších změn a vylepšovacích prací na Kvíčalce.

Víte, že ...

...v M. Třebové dne 29.7. proběhl první ročník festivalu "MORAVSKOTŘEBOVSKÝ BIGBOŠ"? Vystupovala zde spousta kapel ze Třebové a okolí, známých i neznámých, a jejich umění ocenil br. Demi slovy: "No prostě hrůza." Jenže on totiž odešel aniž počkal na zlatý hřeb večera - rockovou skupinu Rozcapaný bobr. Ta byla uvedena až v půl desáté, aby předvedla jak to, co se chystá předvést na své nové kazetě, tak to, co už vyšlo. A proč se o tom vůbec zmiňuji? Protože jedním z členů Rozcapaného bobra (zpěv, kytara, flétna, saxofon, klávesy) je ing. Jan Matoušek. Je to přesně ten ing. Jan Matoušek, který vytvořil plány na již výše zmíněnou verandu, i když na Kvíčalce je znám spíše pod přezdívkou Riki. A ani tady neodložil svůj slamáček...

...Když se br. Demi se sestrou Vedmoškou vraceli z inspekce okolních táborů, zkrátil jim nějaký brňák cestu tak nešťastně, že to Demiho autíčko odneslo pomačkanou kapotou. Po několik dalších dní se Demi nechával vidět ve velmi pěkné červené škodovce, která byla (podle jeho slov) Demiho vlastnictvím. Jenže ejhle jakmile pan brňák zajistil žlutáskovi opravu, škodovka byla definitivně odložena. A Demi se teď znovu vozí ve svém skoro žlutém autě se zelenými potahy...

Moudré rady pro tvrdé hlavy

Díl III: Každý svého štěstí strůjcem

Jsou to tři nebo čtyři roky, co po středisku počaly kolovat podivné řeči o táborech dělených na chlapce a dívky. První reakce většiny bylo naprosto nekompromisní - NE!

Když pak byli pro podobný nápad zlákáni asi tři další vedoucí tak to - většina největší - vypadalo zle. Tábor mladší - starší byl pak sice "zachráněn", ale aby byl pokoj, dohodli jsme se, že další tábor uděláme skutečně variantou chlapci - dívky (starší děti, rádcí, a sem tam nějaký vedoucí si řekli, že je třeba zatnout zuby, jeden rok to vydržet a pak už bez ohledu na konečné hodnocení nikdy víc nic podobného). Je pravda, že tábory to nebyly zas až tak hrozný, přesto byla většina lidí ráda, že je to za námi. Cha chá!

Dalšího roku půlka střediska odjíždí na "Dívčí tábor v Telecím", na Kvíčalce se tedy objevují pouze malé světlušky, a velké Ještěrky.

Z jedné - na první pohled spíše viditelné strany tábor naprosto skvělý. Ideální počty dětí, dostatek rádců, v družinách přesně to co jsme chtěli, tzn holky, kluci, mladší - starší dohromady, ty nejmenší děti najely na vlastní, pro ně uzpůsobený program, bobříci se plní s maximálním nasazením (sádra nesádra, bobříka plavce prostě musím mít) a rekord v dějinách Kvíčalky vytvořili úspěšní lovci Třech orlích per. A ta druhá, záporná stránka věci? Tak třeba zpočátku neškodně vyhlížející zamilované dvojice. Ostatně, takových už bylo, jenže všeho moc škodí.

Byť sebevíc zamilovaná bytost si musí uvědomit, že je na táboře, kde na prvním místě jsou děti. Jim se má věnovat především a jim má jít tím nejlepším příkladem. Pokud to však hodlá dělat tím stylem, že se postavím doprostřed náměstíčka a v těsném objetí se začne naprosto nekontrolovatelně líbat, neohlížeje se okolo, lhostejní k nemálo udiveným dětem, jimž se takto dostává nedobrovolné lekce světem lásky, s největší pravděpodobností to nedopadne dobře. A jestliže netráví své volné chvíle jinak než s předmětem svého zájmu, jeho stan opustím hodně pozdě po večerce (ať si hlídka myslí co chce), nedopadnu dobře ani já. Proč? Protože jinak v podstatě tolerantní vedoucí začnou mít obavy jak o ty zamilované, tak o mravní výchovu dětí, a samozřejmě i o chod tábora. Když se totiž o děti nestarají rádcí, musí to dělat vedoucí. A vrcholem všeho je okamžik, kdy se vedoucí musí začít starat i o rádce.

Teď trošičku o někom jiném abych nespála popel na hlavu jen S.O.Kolíčkům. (Protože je pravda, že kdykoli S.O.Kolíci jdou na Kvíčalku, nejdou se jenom bavit, ale postaví nebo vyrobí nějaký nový zlepšovák. Např. lávku přes blátivý výmol, umývárku, teď plánují stavbu stříšky nad studánkou...) Chápu, že někdo nemá rád manuální práci, že jinému vadí papírování, další nenávidí šílené běhání po lese s dětmi v patách... Jenže ani jednomu se bohužel na táboře (a ve skautu vůbec) nevyhne, takže abychom se úplně nezmohli, nedá se dělat nic jiného, než zatnout zuby a alespoň ten nezbytný díl ode všeho udělat. Ovšem má to háček! Cokoli, co činím, musím činit pořádně, nikdy ne jenom napůl! V opačném případě, se totiž vystavuji neustálým kontrolám, což je nepříjemné i mně, i případnému revizoru.

Jeden pak přijede z Telecího nadšen, že máme veškeré experimenty šťastně za sebou a hned první hovor s náčelníkem jej přesvědčí o opaku. Bratr náčelník je totiž pro to, aby následujícího léta odjeli na jiný tábor hoši, nebo aby se po dobu tábora středisko opět rozdělilo podle pohlaví.

Ne, Demi se nezbláznil, Demi má pravdu !!! Jako rádcí jsme všichni na jedné lodi, a protože na letošním táboře přesvědčilo několik rádců o své nespolehlivosti, nezodpovědnosti a nezájmu o cokoli, doplatí na to všichni. A co teď? Jakou máme coby rádcí možnost přesvědčit o opaku a "zachránit" tak klasické tábory?

RÁDCOVÉ VŠECH DRUŽIN SPOJME SE !!!

(Kdo nejde s námi, jde proti nám).

A máme několik možností:

A) (Velmi rozumná varianta)

Zatnout zuby, všechny své úkoly plnit na 150%, a dle možností plnit obdobně i všechny ostatní úkoly.

B) (Špatná a neproveditelná varianta)

Svolat velkou schůzi rádců, ukázat ty, ty a ty nic nedělaš a tímto jsme ukončili tvou skautskou činnost.

C) (Nic neřešící varianta)

Uskutečnit stávkou. Každý rádce ponese transparent s nápisem typu "Chceme normální tábor. Když ne tak nejedem a nevedem."

D) (Naprosto nejhorší varianta)

Nedělat nic. Mávnm rukou, ono se to nejen vyřeší, a já zatím budu nic nedělat stejně jako doposud.

Tímto posledním bodem se nechci dotknout těch, co už všechny své úkoly plnili na 150%, ale doufám, že se nad sebou každý zamyslíme a začneme skutečně něco dělat.

Zbývá asi půl roku do doby, než se na schůzích začne poprvé mluvit o táborech "96" a tuto dobu bychom měli využít k vylepšení své pověsti.

5. 8. 1995 Darzinka